

ikke nægte, at jeg nærer endeel Interesse for denne Sag og derfor ogsaa har villet give min Stjærp til sammes Discussion.

Brinck-Seidelin: Ligesom den sidste ærede Taler har det ogsaa været mig en Glæde at see det foreliggende Lovforslag fremkomme, fordi jeg troer, at det tilsigter at give saadanne Lovbefalede Regler for Fiskeriet hertilands, som ere nødvendige Betingelser for en Udvikling af denne Næring. Derimod kan jeg ikke være enig med den ærede sidste Taler i den Betragtning, som han gjorde gjældende, at de hidtil bestaaende Bestemmelser i Christian den 5tes Lov ogsaa omfattede Fiskeriet i vore aabne Fjorde eller faste Bunde. Jeg troer tværtimod og mener at kunne præstere administrative Tilfjendegivelser til Beviis derfor, at Bestemmelserne i Danske Lov alene omfattede Fiskeriet i ferske Søer og Bunde. Jeg skal om et Dieblisk nærmere angive, hvilke de administrative Bestemmelser ere, hvoraf denne Anskuelse fremlyser. Hvad Storfiskeriet eller det tidligere saakaldte vidtløftige Fiskeri angaaer, saa blev det ved en Bestemmelse i Spindrulleringsforordningen af 8de Januar 1802 — jeg troer i dens 2det Capitels § 4 — ubelukkende overdraget til Udøvelse af det i Sørullerne opførte Mandskab, og denne Bestemmelse blev senere stærket ved en Placat af 6te September 1821, hvorved der blev fastsat visse Mulktter for dem, der gjorde Indgreb i den for det i Mullerne opførte Mandskab forbeholdte Ret. For Fiskeriet paa vore Fjorde og ved vore Ryster eksisterer der derimod, mig vitterligt, ikke nogen som helst Lovbefalet Regel, hvorimod der ganske vist findes en stor Deel administrative Tilfjendegivelser i Form af Rescripter og Cancelliskrivelser, som til forskjellige Tider ere fremkomne efter dertil givne Foranledning, og som havde visse Principer med Hensyn til denne Art af Fiskeri. Jeg skal saaledes nævne, at Rescripterne af 12te Mai 1696 og 5te December 1758 have hævdet det Princip, at Fiskeriet paa vore Fjorde og ved vore Ryster alene skulde være forbeholdt Landets Undersaatter, men at dette Princip atter er blevet fuldstændigt abandonneret ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 20de November 1851, i det Mindste

ligeoverfor de svenske Fiskere. Men gjennem alle de Rescripter og Cancelliskrivelser, som til forskjellige Tider ere fremkomne om denne Art af Fiskeri, gaaer der dog een Hovedanskuelse, een Hovedbetragtning, og det er den, at Fiskeriet ved vore Ryster og i vore Fjorde skal være aabent for Alle og Enhver uden nogen som helst Indskrænkning. Denne Hovedanskuelse finder sit tydeligste Udtryk i tvende Cancelliskrivelser af 3die October 1829 til Holsbæk Amtmand og af 5te October 1830 til Hjørring Amtmand. I disse Skrivelser er det netop af Cancelliet paa givne Foranledning aldeles tydeligt fremhævet, at Bestemmelserne i Christian den 5tes Lov alene omfattede Fiskeriet i de ferske Bunde og Søer og ikke kunne faae nogen som helst Indskrænkning paa Fiskeriet i Landets Fjorde og ved Landets Søhytter, der maa ansees aabent for Alle og Enhver uden nogen som helst Indskrænkning, og det ikke blot med løse Garn, men ogsaa med faste Garn, og navnlig tillige med Alaruser o. s. v. Men medens det altsaa hidtil har været en anerkjendt Hovedregel fra Administrationens Side, at Fiskeriet paa Landets Fjorde og ved dets Ryster skulde staae aabent for Alle og Enhver uden nogen som helst Indskrænkning, ville de ærede Medlemmer af Lovforslagets §§ 2 og 3 see, at der nu tilsigtes en Indskrænkning heri, idet der ønskes etableret en fredlyst Strækning af 100 Favne fra Land ud fra Rysten, paa hvilken de tilstødende Strandbeiere skulle have en ubelukkende Ret til Fiskeri; see vi hen til Lovforslagets § 4, hvis Bestemmelse jeg forøvrigt ganske billiger, kan man vel endogsaar sige, at der søges fredlyst en Strækning af indtil 200 Favne fra Rysten, eftersom det skal være Enhver forbudt — hvad jeg finder aldeles i sin Orden — at drive Fiskeri indenfor en Afstand af 100 Favne fra det Sted, hvor Noget har anbragt et paa synlig Maade afmærket fast Fiskerestak. Jeg kan imidlertid ikke erkjende, at det, saaledes som Lovforslaget altsaa tilsigter, er rigtigt at fredlyse en vis Strækning fra Land til ubelukkende Afbenyttelse for vedkommende Strandbeiere. Det er efter min Anskuelse, i Henshold til hvad jeg har udvillet, et ligefremt Indgreb i den almindelige Brugsret, som hidtil har været anerkjendt med